

До Конституційного суду України
1033, м. Київ, вул. Жилянська, 14

Заявник: Громадська організація
«Автостоянка «Волна»

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ
(щодо тлумачення статті 344 Цивільного кодексу України)

Позовною заявою юридична особа - Громадська організація «Автостоянка «Волна» яка користується спірною земельною ділянкою (ділянками) і просить Господарський суд області визнати право власності за правилами визначеними у ст. 344 ЦК України де зазначено: «особа, яка добросовісно заволоділа чужим майном і продовжує відкрито, безперервно володіти нерухомим майном протягом десяти років або рухомим майном – протягом п'яти років, набуває право власності на це майно (набувальна давність), якщо інше не встановлено цим кодексом».

Рішенням господарського суду області було відмовлено у задоволенні позовних вимог, Постановою апеляційного господарського суду рішення було залишено без змін, Вищий Господарський суд України Постановою відмовив у задоволенні касаційної скарги на вищенаведені Рішення та Постанову.

Судами всіх вищенаведених інстанцій не прийнятий до уваги факт 20-ти річного користування ділянками встановлений Постановою Одеського апеляційного адміністративного суду від 20.06.2015 р.

Нabуття права власності на земельну ділянку за набувальною давністю регулюється законом: є особа (юридична) – с ділянка, якою вона володіє на підставі розпорядження міської ради за № і є стаття 344 ЦК України, яка встановлює строк набуття права власності на нерухоме майно у 10 років для ОСІДЛ.

Мотивуючи Рішення Господарського суду області року та Постанову апеляційного господарського суду року постанову суди посилалися на ст. 119 ЗК України, як на норму права, яка регулює відносини щодо набуття права власності за набувальною давністю, велими вільно трактуючи дану статтю а також не досліджуючи тексту та смислу даної норми права.

Відповідно до ст. 119 ЗК України Громадяни, які добросовісно, відкрито і безперервно користуються земельною ділянкою протягом 15 років ...». Отже суб'єктом правовідносин, на які посилається суди поштої другої інстанції є громадяни, а не юридичні особи, якою являється позивач по цій справі.

Суди першої та другої інстанцій вдаються до досить розплівчастих пояснень що до можливості застосування ст. 119 ЗК України посилаючись на лист ВГС України від 01.01.2010 року де знов таки дається тлумачення застосування ст. 119 ЗК України з

урахуванням п. 1 розділу ІХ «Прикінцевих положень» ЗК відповідно до якого Громадяни можуть набувати право власності на нерухомість починаючи з 1 січня 2017 року.

неодноразово зазначалося однозначно, що позов поданий відповідно до ст. 344 ЦК України у якій набувачами права власності є **ОСОБИ** без зазначення їх статусу, як юридичних чи фізичних. Отже коло осіб на які розповсюджується ця норма права є абсолютно невизначенним і ніде ні у який іншій нормі права України немає будь-якої конкретизації чи тлумачення цього питання. Посилання суду першої інстанції на те, що дана стаття ЦК (344) є відсилоюю нормою права – безпідставне оскільки у частині тексту статті яка зазначає: «набуття права власності на земельну ділянку за набувальною давністю регулюється законом» не відсилає невизначене коло осіб до ст. 119 ЗК України, або до якоїсь іншої норми, а також аж ніяким чином не змінює час користування земельною ділянкою, що стає підставою набуття власності. Однак, апеляційний суд у обґрунтування своєї позиції послався додатково на лист ВСУ від 29.10.2008 року за № 19-3767/0/8-08 який також тлумачить дане питання відповідно до ст. 119 ЗК України, але й не тільки. Даний лист посилається на п. 8 «Прикінцевих та переходівих положень» щодо роз'яснення правил набуття права власності за набувальною давністю за ст. 344 ЦК України у тому числі і на земельні ділянки. Отже, ст. 119 ЗК України не є остаточним та виключним нормативним актом, який регулює дане питання.

Одеський апеляційний господарський суд у Постанові зазначає (а/с 4, 3 абзац знизу): «На теперішній час чинним законодавством України не передбачено можливості визнання права власності на земельну ділянку за давністю користування (набувальною давністю) за юридичними особами».

Представнику позивача у судовому засіданні однією із суддів було задано питання: (є у запису) «Чи знаєте ви хоч одне рішення, що набрало чинності яким би було визнане право власності на землю за набувальною давністю?» Гадаємо, що саме у цьому полягає проблема – відсутність судової практики при наявності правової норми при цьому обмежень щодо набуття прав власності на землю не має в чинному законодавстві, але з огляду на вищепередані юридичні особи не можуть набувати права власності на землю, тобто вони урізані в правах, порівняно з громадянами.

Вищий Господарський суд України у Постанові визнає що ст. 119 ЗК України регулює лише набуття права власності тільки громадянами, але при цьому вважає відмови в задоволенні позову судами першої та другої інстанції правомірними та обґрунтованими, а також посилається на ст. ст. 82, 116, 118, 123 Земельного кодексу України але не дає ніякої відповіді щодо порядку набуття права власності відповідно до цих статей.

Звичайно питання не просте і не чітко врегульоване, тому ми звертаємося до Конституційного суду України за роз'ясненнями правової ситуації навколо набуття права власності на земельну ділянку на підставі набувальної давності юридичними особами.

На підставі вищеприведеного, керуючись ст. 13, 42, 43, 49 Закону України «Про Конституційний суд», просимо суд надати наступні відповіді:

1. Чи може юридична особа набувати право власності на земельну ділянку відповідно до ст. 344 Цивільного кодексу України?
2. Чи є ч. 2. п. 1 ст. 344 Цивільного кодексу України відсилоюю нормою до ст. 119 Земельного кодексу України відносно юридичних осіб?

Додатки:

1. Копія Рішення господарського суду області
2. Копія Постанови апеляційного господарського суду
3. Копія Постанови Вищого господарського суду України
4. Копія Постанови апеляційного адміністративного суду
5. Копія статуту ГО «Автостоянка «Волна».
6. Копія Протоколу ГО «Автостоянка «Волна» про призначення голови.

Голова ГО «Автостоянка «Волна»

Дуйко С. О.